

Johannes Buchholtz: "Livets store øjeblikke"

LIFE'S GREAT MOMENTS

by Johannes Buchholtz

TRANSLATED BY LYDIA GRANFIELD

The train was hammering along the rails and the passengers were rustling their newspapers as they turned them over, or were just dozing in their comfortable corner seats. Nobody spared a glance for the stars which were beginning to appear between the scurrying autumn clouds. As the train gathers speed, so the brain slows up. There is hardly a place more conducive to sleep and listlessness than a noisy express train. Here one is set apart from life, in transit from a place, where life is being lived, to another. Here in the train nothing happens except the dry rustling of a newspaper.

The brakes jarred and some lights flew past. They had stopped at a station, but that was of no account – nothing was likely to happen here.

Suddenly the door was opened and the cold, icy air beat in around the legs of the passengers. Many voices could be heard – a whole

Toget hamrede frem over skinnerne. De rejsende vendte raslende deres aviser eller døsedede blot hen i kupésøfaen. Ingen havde blik for de små stjerner, som netop nu tændtes mellem de jagende efterårsskyer. Når toget iler, står hjernen stille. Intet sted kan være mere søvngigt og livløst end en larmende ekspres. Man er udenfor livet. Man er på vej fra et sted, hvor der leves, til et andet. Her sker intet, udover at en tør avis rasler.

Bremserne skurrede og nogle lys jog forbi. Man holdt ved en station. Men det var jo ligegyldigt – her skete intet.

Døren blev lukket op og en isnende luft slog ind om passagerernes lægge. Der lød mange stemmer – et helt kor af stemmer – og mange mennesker begyndte at entre kupeen. De, der sad derinde i forvejen, gjorde sig bredere i sædet for at forsvare deres pladser.

Men hvad er det dog for noget? De folk fylder jo kupeen med sager – med kufferter, med pakker, med blomster – blomster i potter og i kurve og i buketter – tre store buketter, to krysantemum og én rosenbuket med vedhæng af lange silkebånd - - -

Å, nu kommer en ung kvinde op i kupélyset fra mørket derude – hun lægger sit overtøj – hun er en hvidklædt brud med slør og myrtekrans – rød i kinderne af glæde over den opsigt, hun vækker – smilende, sejrssikker. Den unge mand er altså brudgommen og de to ældre tungt klædte folk vel hans forældre.

Ganske rigtigt. Svigermøderen vender sig undskyldende til de rejsende og forklarer, at hendes søn – han er chauffør i Risbro – er blevet gift i dag, og nu skal de hjem, det er jo i anledning af højtiden, at man kører på 2. klasse.

En skare gæster står foran kupévinduet. Pludselig flyver en håndfuld risengryn ind over brudeparret og den hele kupé.

Brudgommen, der har været i færd med at stable kufferter, tøj og blomster på hylder og bænke, vender sig forskrækket og vred.

- Hvem var det? Hvad er det for noget griseri? Var det Maren? Hvordan i alverden kan du komme i tanker om at gøre sådan noget? Det er jo gryn!

Maren svarer med en ny haglbyge af gryn.

- Vil du nu holde op, Maren, vil du øjeblikkelig holde op! Her lige ind i kupéen! Ellers lukker vi vinduet. Hvad skal det betyde at smide med risengryn – her på 2. klasse!

Det er vist noget folk bruger, siger bruden, og hendes svigermor slutter sig til: - Ja, det er vist noget folk bruger.

- Nå, er det noget folk bruger, siger brudgommen formildet, - det er en anden sag – men hun må alligevel ikke. Ja, folk bruger så meget. Da sagføreren blev gift, var der en, som smed en galoche ind i bilen til dem.

- En tøffel, retter bruden.

- Ja, en tøffel – og den bandt sagføreren fast til sin kuffert, jeg så den endnu, da vi kom til damperen. Sikken en idé, at smide en galoche ind i kupéen til en sagfører.

- En tøffel.

- Ja, en tøffel.

- Det skal jo betyde, at han skal blive en tøffelheld.

- En tøffelheld – det var også noget at ønske. Nej – det tror jeg ikke, meningen var.

Toget glider af sted.

- Ræk mig min brudebuket, at jeg kan vinke med den, siger bruden ivrig, - nej – ikke den – den med båndene.

- Farvel – farvel.

- Farvel Sine – og tak for saltkarret! Farvel onkel – og tak for sukkertangen!

Brud og brudgom sidder et øjeblik og puster ud, så siger den lille spinkle chauffør:

- Ja – der bliver noget at pakke ud af i morgen.
- Det skal pakkes ud endnu i aften, svarer den unge kone energisk.
- Da ikke alt sammen, siger han forskrækket. Bruden svarer ikke. Chaufførens moder mener, at hendes søns iver kan udlægges på en eller anden for ham nedsættende måde, hun vender sig til de medrejsende og forklarer:

- Min søn har slet ikke sovet i nat – af spænding. Hans tøj var ikke kommet – det kom først klokken 4 i morges.

Chaufføren falder ind, han er en rolig jyde, rød, glat og mager i ansigtet:

- Togene krydser i Risbro og der stod jeg i morges klokken 4. Jeg skulle sydpå, og mit tøj skulle komme med toget sydfra – fra København nemlig. Jeg stak dem 2 kroner for at holde toget ½ minut tilbage mens de fik fat i pakken.

Bruden taler drømmende hen for sig:

- Hvor var sukkertangen dog dejlig – og så Gerdas tale.

Chaufføren slutter sig til:

- Ja, jeg troede, da hun rejste sig, at hun ville rive et par vittigheder af sig – men nej – jeg skal love for folk blev stille. Der var lige eet sted, hvor hun gik lidt i stykker – men hun klarede den – hun vidste minsandten nok, hvor hun ville hen.

- Mon hun selv havde lavet talen? spørger moderen.

- Det ved jeg ikke, men det kan godt være. Hun er jo begavet. – Bro'ren er lærer -

- Der var over 100 telegrammer, fortsætter bruden med strålende øjne. – Jeg tror der var flere af statstelegrammer end af de skrevne.

- Så du det fra sagføreren? spørger brudgommen.

- Ja, "Hjertelig lykønskning fra sagfører Jensen, hustru og børn" stod der.

- Mon der ikke følger mere efter – senere?

- Nej, det bekendtskab smider ikke meget af sig.

- Var det ikke 240 kr. vi fik i penge?

- 242 kr. – det vil sige, jeg talte dem ikke selv, men Marius sagde, der var 242. Han talte dem inde i spisestuen.

- Nogle af dem var hæftet på telegrammerne.

Den gamle svigerfar er imidlertid faldet i slummer, men ved et ryk i toget vågner han op.

- Jeg tror jeg har siddet og sovet! Siger han flov. Men sønnen trøster ham:

- Sov du bare, far, sov du bare. Det er netop derfor man kører på 2. klasse, for at man kan sove. Sæderne er jo så bløde som dynerne i en seng.

- Ja, nu skal jeg ikke sove mere, nu skal vi jo snart ud, siger den gamle.

Han og hans kone begynder at samle deres sager sammen. Der er noget, de vil have i en flad papæske. Bagefter skal der bindes sejl garn udenom.

- Hjælp din far og mor, Jens, siger bruden.

- Å, det kan de da vel nok selv ordre, svarer han sindigt.

Bruden sender sin brudgom et vredt øjekast – vel nok det første i ægteskabet – og hjælper selv. Hun har et godt tag på at binde sejl garn, så det holder.

- Vent lidt svigermor, siger hun og henter en frugtkurv frem, som har været skjult under blomsterne. – Du skal ha' vindruer med hjem, det får I så sjældent, og vi har jo nok. Hun lægger den ene tunge klase efter den anden i den gamle kones hånd.

Så holder toget, og de gamle skal ud – et par stationer før de to unge.

- Farvel svigerfar og mange tak for spisestellet!

- Farvel svigermor og mange tak for spisestellet!

De to kvinder kysser hinanden. Den gamle holder sig stiv, men den unge får slørede øjne.

- Farvel og tak for spisestellet. Vink dog til dem, Jens. Vink! – De kan godt se os endnu.

Toget glider ud i mørket.

Chaufførens vest er gledet lidt op, da han lænede sig ud. Bruden trækker den ned med energiske ryk.

- Løft frakken, når du sætter dig, siger hun. – Du knuser vel ikke det lille saltkar du har i lommen.

- Nej, siger chaufføren sejt og stille. Han stryger ned over sit røde benede indianske ansigt. Man kan se at han er åndsfraværende. Han tænker på sin bil – han føler sig strygende hen ad lange lige landeveje med ens, ens, ens popler ved begge sider.

Han ved ikke endnu, at han er blevet godt gift. Af kærlighed til blomster – mange blomster, kærlighed til saltkar, sukkertænger og

spisestel, omsorg for gamle kvinder og evner til at opdrage mandfolk
– dannes kærnen i en god hustru.

Lidt senere var også det unge par borte, og toget jog videre i
natten. De rejsende borede sig fastere ind i deres sofahjørner og gabte
bag hånden. En stump liv havde en kort tid forstyrret dem, nu lød kun
hjulenes slag mod de døde skinner og en enkelt avis' tørre raslen.